

SLZY ANJELA

MOTÝL

Darina Hamarová

**SLZY
ANJELA**

Copyright © Darina Hamarová 2016
Design © Motýľ design 2016
Cover photo © Matt Benoit / shutterstock.com.
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2016

ISBN: 978-80-8164-111-4

SLZY ANJELA

Darina Hamarová

VYDAVATELSTVO MOTÝL

„Kdeže sa máš stretnúť s tým...“ Luky si lusknutím prstami pomáhal rozpamätať sa na meno muža, s ktorým som mal o necelých dvadsaťštyri hodín dohodnuté „rande“. Rande naslepo.

Toho muža som totiž nikdy nevidel ani nepočul. Nevedel som, kto je, čo je, ako vyzerá. Vedel som len, že na internete, kde som sa s ním za zvláštnych okolností zoznámil, používal prezývku, a že mal pre mňa veľmi dôležité informácie. Také dôležité, že som bol kvôli nim ochotný podstúpiť akékoľvek riziko.

Rozhovor s ním mi mal pomôcť položiť posledný kameň do mozaiky príbehu, ktorý sa stal pre mňa nočnou morou a ktorý mi nedal spať niekoľko mesiacov. Ten príbeh som pracovne nazval *Záhada strateného dievčaťa*.

Luky

„Cornelom,“ doplnil som svojho priateľa, aby sa zbytočne nenamáhal.

„Áno, Cornelom. Vďaka. Vidíš, starnem. Pamäť mi začína vynechávať,“ zasmial sa.

Páni moji! Tak takéto priznanie si vyžaduje veľkú dávku sebareflexie. On sa sťažoval na svoju pamäť?! On, ktorý si pamätal paragrafové znenie trestného kódexu tejto krajiny od A po Z a dokázal by vám ho odrecitovať, hoci by ste sa naň opýtali o polnoci po vypitej sedmičke francúzskeho koňaku a nevynechal by jediné slovo.

Luky je totiž advokát so zameraním sa na trestné právo. Obhajuje kadejakých darebákov, ale aj nešťastníkov, ktorí sa zhodou okolností dostali do problémov so zákonom. Svoju prácu robí tak dobre, že sa stal jedným z najlepších v hlavnom meste, s kanceláriou v jeho centre. Inak sa volá Jano, ale kamaráti mu hovoria Luky. Ja mám česť byť jedným z nich. Od prvého dňa štúdia na gymnáziu sme sedávali spolu v jednej lavici a toto naše priateľstvo zo študentských čias trvá dodnes. Pochádzame z juhu krajiny, z malých dediniek vzdialených od seba slabých dvanásť kilometrov, ale kým ja som zostal pripútaný k rodnému kraju, on urobil veľkú kariéru v hlavnom meste.

Vždy, keď sem z nejakého dôvodu zablúdím, zastavím sa za ním. Len tak sa porozprávať, alebo ak potrebujem

poradiť. A on poradíť vie, to je fakt. Aj teraz som prišiel za ním po radu.

Volám sa Giu (vyslovuje sa Džju). Slušná výchova mi káže predstaviť sa tým, ktorí to ešte nevedia, a pripomenúť sa tým, ktorí zabudli. V skutočnosti Giu nie je moje pravé meno, ale zvykol som si naň do takej miery, že svoje civilné používam len v úradnom styku.

Povolaním som novinár na voľnej nohe. Píšem články do novín a časopisov. Pre toho, kto ma zaplatí. Najčastejšie je mojím „zamestnávateľom“ Jana, bývalá spolužiačka z gymnázia a najlepšia kamarátka v jednej osobe. Tiež zostala v hlavnom meste a stala sa šéfredaktorkou nemenovaného celoštátneho časopisu. Nebyť jej, asi by som umrel od hladu.

„Hm. Všetci starneme. Tou istou rýchlosťou. Asi najspravodlivejší zákon tohto sveta,“ zafilozofoval som si.

„Máš pravdu,“ súhlasil Luky, „taký, ktorý by mal na každého rovnaký meter a nedal sa zneužiť, by ľudia nevedeli vymyslieť.“

Sedeli sme v jeho kancelárii, pohodlne usalašení v exkluzívnych talianskych kreslách. Luky si potrpel na kvalitný nábytok. Hovorieval, že v práci trávi viac času ako doma, a tak sa v nej musí cítiť rovnako dobre. Ja osobne som ten pocit mal. Užho doma aj v týchto priestoroch. Jediné, čo mi tu prekážalo, bol ruch veľkomesta, ktorý k nám prenikal cez otvorené okno. Zvonenie električiek sa miešalo s trúbením osobných áut, občas zahúkala sanitka, uvoľňujúc si tým cestu za pacientom alebo od neho. Vzduch voňal rozkvitnutým orgovánom sprevádzajúcim najkrajší mesiac v roku. Máj. Nie nadarmo sa hovorí, že je to mesiac lásky.

Slnko, každým dňom naberajúce na sile, núti ženy zbaviť sa posledných kusov zimného oblečenia, skrakuje im rukávy a sukne, čím vystavuje na obdiv mužskému svetu dokonalosť krásy ich tiel. A muži, ešte oťapení zimou, keď pomaly zabudli na štíhle lýtka a v tajomnom nekonečne končiace sa horúce stehná žien, oslepení toľkou nádherou mäknú. Poézia ženskej krásy a zmyselnosti sa snúbi s prozaickým pohľadom mužov a spolu vyvolávajú obojstranne vzrušujúci chaos, vyzývajúci po zblížení.

Takto nejako vidím túto časť roka ja.

„Dobre. Tak kde sa to máš s ním stretnúť?“ Luky pozrel na hodinky a vrátil sa k dôvodu mojej návštevy.

„Tu,“ natiahol som ruku ponad nízky stôl a podal som mu poskladaný papier, na ktorom bol náčrtok miesta môjho zajtrajšieho stretnutia.

Čakal som naň niekoľko dní vo svojej hotelovej izbe. Cornel sa vôbec neponáhlal. Akoby rozmýšľal, či sa so mnou predsa len stretne a kde. Asi pred hodinou mi poslal e-mail, v ktorom bol pripojený naskenovaný rukou nakreslený obrázok. Akási mapka, pozostávajúca zo štvorčiekov znázorňujúcich nejaké budovy, z rovnobežných čiar zobrazujúcich cesty a z ďalších, mne nič nehovoriacich symbolov. Dominantou celého nákresu bol červený krížik umiestnený v strede papiera, pod ktorým svietilo slovo *moruša*. No a na úplný spodok ktosi, možno sám Cornel, paličkovým písmom opísal, ako sa k červenému krížiku dostanem. Ani mapka, ani opis mi nič nehovorili.

Luky vzal papier a chvíľu ho mlčky študoval. Zrejme ani on nebol z neho veľmi múdry, pretože vstal, prešiel k svojmu pracovnému stolu, kde začal ťukať do klávesnice počítača, aby vzápätí klikol myškou. So záujmom som sledoval

zmeny na jeho tvári. Bola ako počasie. Najskôr zamračená, potom polojasná, až sa úplne rozjasnila a môj priateľ, veselo si popiskujúc neznámu melódiu, začal kývať hlavou. Neklamný znak spokojnosti. Našiel, čo hľadal. Striedavo pozeral na nákres, ktorý som mu dal, na monitor počítača, opäť si skúmavým pohľadom premeral obrázok a nakoniec sa zahľadel na mňa. Celý tento kolotoč pohybov niekoľkokrát zopakoval. Pôsobivé divadlo jedného herca pre jedného diváka. Všetko bez jediného slova. Ani ja som ho nerušil. Vedel som, že výsledok svojho počínania mi prezradí sám. Konečne opustil svoje stanovište pri počítači. Vrátil sa ku mne, položil papier na stôl a sťažka sa spustil do kresla. Oprel sa o operadlo, zopol obe ruky za hlavou a privrel oči.

„S kým tam ideš?“ opýtal sa zamyslene, nemeniac svoju polohu.

„No... s ním,“ položenej otázke som úplne neporozumel.

„Dobre. Pre menej chápaných v tejto miestnosti. Kto tam ide s tebou. Ako sprievod,“ pričom zdôraznil posledné slovo.

„Nikto,“ jeho poznámka ma škrela a pociťoval som potrebu hneď mu ju vrátiť. „Bola to jeho podmienka. Mám prísť sám, bez akéhokoľvek sprievodu.“

Na slovo sprievod som dal zvláštny dôraz a dodal som: „Žiadna polícia a tak. Pre menej chápaných v tejto miestnosti.“

Chabá odplata, ale aj taká sa počíta.

„Ááá, chlapec vracia úder! Rozumiem. Ďalšia otázka. Poznáš miesto, kam máš ísť?“

„Luky, čo sú toto za otázky?! Veľmi dobre vieš, ako sa dokážem orientovať v tomto meste. Nijako! Nepoznám ho! Niekoľko ulíc, nejaké úrady, futbalový štadión, časť, kde bývaš ty, kde má byť Jana. Všetko. Preto som predsa tu! Aby si

ma naviedol, vysvetlil mi, kde to je. Ty si domáci. Aj keď, súdiac podľa nákresu, by to malo byť v pohode.“

„Aha! Takže v pohode. Podľa nákresu!“ Luky vyskočil z kresla a začal sa nervózne prechádzať po miestnosti. „Ty naivný vidiecky hlupák!“

Iného by tie slová urazili. Mňa nie. On už bol taký. Priamy, úprimný. Vidiečan. Ako ja. Hlavne však priateľ, akých je málo.

„Giu, ten chlap nie je hlúpy,“ pokračoval omnoho pokojnejšie, „presne vie, čo chce. Najradšej by som ti o tom mieste nič nepovedal, aby si sa poučil. Patríš totiž k ľuďom, pre ktorých je facka najlepším výchovným prostriedkom, a kým ju nedostanú, robia hlúposti. Toto je jedna z nich. Ísť tam sám je totálna hlúposť. Nerád ťa straším, a v tvojom prípade by to vôbec nepomohlo. Poznám ťa. Už si rozhodnutý a niet takej sily, ktorá ťa prinúti zmeniť tvoje rozhodnutie.“

Zastavil sa a opäť sa zadíval na hodinky na ruke. Signál, že sa mám pobrat’?

„Asi máš naplánované nejaké stretnutie. Pôjdem,“ zdvihol som sa.

„Pôjdeš, ale so mnou,“ rezolútne ma vyzval. Vzal si z vešiaka sako a otvoril dvere.

„Počkaj. Na niečo som zabudol,“ povedal a vrátil sa späť do kancelárie k pracovnému stolu a z jeho útrobov vybral akési puzdro.

„Ďalekohľad,“ spresnil, vidiac môj nechápavý pohľad.

„Ďalekohľad?!“ neveriacky som krútil hlavou.

„Zíde sa,“ záhadne podotkol a pohladil ho s’a najväčší poklad.

„Keď myslíš,“ rezignoval som. Nepýtal som sa, kam ideme. Niekedy je lepšie žiť v nevedomosti.

„Giu, miesto, na ktoré sa chystáš, je neslávne známe všetkým obyvateľom tohto mesta a každý normálny človek sa mu radšej vyhýba,“ pokračoval.

To sme už sedeli v jeho aute a smerovali niekam na juhozápad. Luky šoféroval rýchlo, agresívne, ale bezpečne. Ako lasica sa vždy prešmykol do vedľajšieho, v tom okamihu rýchlejšieho pruhu. Stačilo, aby sa objavila nejaká medziera medzi autami. Chcelo to dlhoročnú prax, značnú predvídavosť a zdravú drzosť. Nič z toho mu nechýbalo. Obdivoval som ho. Ja by som nabúral každé druhé, ak nie každé auto. A on popri takomto náročnom spôsobe šoférovania dokázal aj rozprávať a gestikulovať rukami.

„Kedysi dávno to bola krásna dedinka, maličká osada zostávajúca z niekoľkých rodinných domov, na konci ktorých sa nachádzalo nevelké roľnícke družstvo. Mesto rástlo a jeho vtedajší šéfovia sa rozhodli, že neďaleko postavia panelákové sídlisko. Plynule nadviazali na to existujúce najväčšie a urobili z neho ešte väčšie. Aby toho nebolo málo, pridal sa štát a medzi sídlisko a dedinku vsunul štvorprúdovku vedúcu do susednej krajiny. S jedlom rástla chuť a radní mesta naplánovali pokračovanie výstavby sídliska, ktorej mali padnúť za obeť aj domčeky v dedinke. Ponuka od štátu na ich vykúpenie nestála za veľa, ale nekonečné množstvo áut prúdiacich po štvorprúdovej ceste, hukot kamiónov jazdiacich vo dne i v noci, smrad z výfukov a prach spod kolies boli dostatočne presvedčivé argumenty. Dedina úplne osirela, no ktosi chytrý na vtedajšom národnom výbore rozširovanie plánovanej výstavby stopol. Nikto tam nič nepostavil, od tých čias tam nikto nebýval. Na kedysi priam rozprávkovej osade zanechal zub času svoje stopy a svedectvom, že tam niekedy žili ľudia, sa stali rozpadnuté ruiny obydlí zaraste-

né trávou a bodliakmi, akýsi zdvihnutý varovný prst pred ľudskou hlúposťou a neutíchajúcou rozpínavosťou mocných tohto sveta. Kontrastom tejto lokality sú, najmä v týchto jar-ných mesiacoch, rozkvitnuté ovocné stromy, akýsi ovocný raj, obkolesený nelegálnymi skládkami. Práve sem rôzne firmy, hlavne stavebné, vyvážajú nepotrebný odpad. Haldy stavebného odpadu, smetí od výmyslu sveta.“

Ovocný raj. Po tom, čo môj priateľ vyslovil tieto slová, som pochopil, čo znamenalo na obrázku napísané slovo *moruša*. Predsa strom, na ktorom rástlo zvláštne ovocie, vyzerajúce ako maliny a my doma sme ho volali drevené jahody.

„Kam vlastne ideme?“ konečne som sa odvážil opýtať na cieľ našej cesty.

„Vydrž, hneď tam budeme,“ odvetil a obzeral sa na všetky strany, akoby niečo hľadal.

Ani som si nevšimol, že počas jeho rozprávania sme sa dostali na diaľnicu vedúcu popri najväčšom sídlisku hlavného mesta a smerové tabule nad cestou hlásali čoraz kratšiu vzdialenosť k štátnej hranici. Prechádzali sme akýmsi nadjazdom, pod ktorým na počudovanie nevedla žiadna cesta ani železnica. Práve sme po ľavej strane míňali posledné panelové domy, keď Luky najbližším *exitom* odbočil z diaľnice doprava. Išli sme ešte asi minútku, keď zastal.

„A sme na mieste. Konečná, vystupovať,“ nečakal na moju reakciu a pobral sa prvý z auta.

Na mieste? Na akom mieste?

Neveriacky som sa obzeral okolo seba. Môj priateľ sa zrejme pomiatol. Ocitli sme sa na akejsi poľnej ceste v nevelkom agátovom háji.

„Luky, vysvetlíš mi, čo na tomto čudesnom mieste hľadáme?“

Žiadna reakcia. Úplné ignorovanie mojej osoby. Namiesto

odpovede d'alekohľadom priloženým k očiam sledoval okolitú krajinu. Nesmierne ma vytočil.

„Luky! Niečo sa ťa pýtam. Kam hľadiš tým d'alekohľadom?“

„Vydrž,“ precedil pomedzi zuby a sústredene pokračoval v pozorovaní neviem čoho. Otáčal hlavou, raz napravo, raz naľavo. Keby mal so sebou brokovnicu, bral by som to, že sme prišli poľovať na bažanty, aj keď mne je akákoľvek strelba na niečo živé proti srsti a ani Luky tomuto „športu“ neholdoval, ale takto?

„Na, pozri sa. Najskôr na paneláky za diaľnicou a potom po priamočiarej línii sleduj druhú stranu cesty. Čo vidíš?“ podal mi d'alekohľad.

„Nič. Paneláky sú v pohode, cesta tiež. Pod ňou sú... počkaj... jeden, dva, tri, štyri? Áno, štyri zvláštne otvory. Vyzerajú ako garáže bez dverí. Za cestou stoja stromy. Čo je na tom výnimočné? Teda, až na tie otvory. Keby som bol filmovým režisérom, vedel by som si toto prostredie predstaviť v nejakom horore.“

„Ešte raz. Spomeň si na ten obrázok a v mysli ho porovnaj s tým, čo vidíš. Aký je medzi tým súvis?“

Počúvol som ho. Pripadal som si tak trochu úchylne, ako voyeur, ktorý z diaľky sleduje nič netušiacich obyvateľov za oknami ich bytov. Mňa našťastie okná a balkóny ani to, čo sa za nimi dialo, nezaujímalo. Viac ako paneláky ma upútala opačná strana cesty a priestor za ňou. Tvoril ho akýsi obrovský dvor, obklopený polozbúranými chátrajúcimi domami. Všade naokolo kvitli ovocné stromy a okolo nich... hromady stavebného odpadu. Celá oblasť na mňa pôsobila ako miesto, nad ktorým sa vznášala beznádej.

A uprostred toho obrovského dvora, v strede trávou zarastenej plochy veľkej asi ako volejbalové ihrisko, sa ako maják

na ostrove týčil osamelý strom. Sťa zázrakom práve okolo neho nebola žiadna skládka, žiadne smetisko, žiadna zručanina. Zameral som sa na ten strom a niekoľko minút som ho pozoroval. Uvedomil som si, že je ako na dlani. Jediné miesto viditeľné široko-d'aleko. Ten strom bola moruša. Strom, pri ktorom som sa mal čoskoro stretnúť s Cornelom!

„Doriti!“ zahrešil som.

„Veru, doriti,“ pridala sa Luky, „už chápeš, prečo som povedal, že ten chlap nie je hlúpy? Vybral si dokonalé miesto, také, kam nikto so zdravým rozumom nevstúpi. Tie otvory pod cestou, ktoré vyzerajú ako garáže, je nedokončená stavba depa, ktoré malo slúžiť pre metro ešte pred revolúciou, ale ako mnoho iných vecí, aj ono zostalo len na papieri. Teraz je to ideálne útočisko pre rôzne živly. Narkomanov, feťákov, bezdomovcov. Niekoľko desiatok ich tam skutočne žije. Keby si prišiel večer, zistil by si, o čom je život na okraji spoločnosti alebo až za ním. Sám vidíš, že ten strom a priestor okolo neho je možné pozorovať zďaleka. Tak ako sa naň teraz dívame my, môže ťa zajtra pri tvojom príchode sledovať odniekiaľ Cornel. Či si sám, či sa niekde v blízkom okolí neschovávajú policajti. Ľudí, ktorí sa tam obvykle zdržiavajú, určite dobre pozná. Teba si všimne už z diaľky a ver mi, s nikým si ťa nezmýli. Preto sa rozhodol pre stretnutie s tebou práve tu. Ak by som chcel spáchať niečo veľmi zlé a skryť to pred svetom, urobím to tam,“ s teatrálnym gestom natiahol pravú ruku a ukázal ňou na zrúcané domy.

„Počkaj, myslíš si, že ma tam volá preto, aby mi ublížil?“

„Nebud' vzťahovačný. Nič si nemyslím. Len som ťa upozornil.“ A smrteľne vážne dodal: „Aj keď človek nikdy nevie a byť ostražitým nie je na škodu.“

„Héééj! Desíš ma! Prečo mi to robíš?“

„Pustil si do gati? Žartoval som. A potom, nepoznáme sa jeden deň. Neprišiel si za mnou počúvať upokojujúce rečičky. Prišiel si sa poradiť. Prosím, ako pre teba, zopár rád zadarmo. Podľa toho nákresu sa máte stretnúť tam pod tou morušou. Na voľnom priestranstve, ktoré je veľmi dobre viditeľné tak z posledných panelákov, ako aj z nadjazdu. To, čo sa teraz zdá ako jeho výhoda, musíš využiť pre seba. Hrávaš šachy a celkom dobre. Vieš, že ak poznáš súperovu stratégiu, jeho možné ťahy, máš náskok. My síce Cornelovu taktiku nepoznáme, ale môžeme...“ zarazil sa. V očiach sa mu objavil zvláštny záblesk. Akoby mu niečo preletelo hlavou. Myšlienka, nápad.

„... môžeme ju predvídať,“ dokončil nedopovedanú vetu.

„Giu, pri pohľade na diaľnicu si všimni množstvo áut, ktoré po nej prejdú. Raz za čas sa tu práve kvôli tejto rizikovej oblasti objaví hliadkujúce policajné vozidlo. Toto všetko určite ovláda aj Cornel. Takže, ak zostaneš na tom istom mieste, nič ti nehrozí. Neopováž sa, opakujem, neopováž sa v žiadnom prípade dať sa nahovoriť odtiaľ odísť. Nech je to kdekoľvek a z akéhokoľvek dôvodu. Zisti, čo potrebuješ a ťahaj späť. Čo najskôr a čo najrýchlejšie. S nikým iným ako so svojím objektom sa nedávaj do reči. Nezostávaj v tej lokalite do tmy. Tma bude tvoj nepriateľ. Rozumieš mi?“

Rozumel som. Jeho slová vyvolávali vo mne nechcený pocit. Mrazilo z nich.

„Ďakujem. Budem si tvoje slová pamätať a riadiť sa nimi. Niet nad dobrého priateľa,“ s úprimnou vďakou som mu podal ruku.

„Som zlý priateľ. Dobrý by ťa zamkol kdesi do pivnice s kvalitným vínom, spil by sa tam s tebou a nevylietli by ste odtiaľ, kým by si celú tú nezmyselnú hlúposť nevypustil z hlavy. Blázon jeden!“

Z ničoho nič ma objal. Keď ma pustil, skúmavo si ma obzeral.

„Giu, si v poriadku?“

„Hej, som.“ Môj hlas nebol práve najistejší. Všimol si to.

„Nezdáš sa mi. Si bledý ako stena.“

Vzdychol som si.

„Čuduješ sa? Hodinu mi predkladáš kadejaké scenáre, ktoré ma strašia, aj keď hovoríš, že to nechceš. Normálne sa budem báť vyjsť na ulicu. Najväčšiu hrôzu vo mne vyvoláva myšlienka, že sa vidíme naposledy.“

„Netrep, zajtra, keď bude po všetkom, sa mi hneď ozvi,“ poklepal ma po pleci. „Hm. Je čas vrátiť sa k práci,“ ukázal rukou na mesto a vykročil k autu.

Luky ma zaviezol až k hotelu, v ktorom som bol ubytovaný. Celú trasu od agátového hája až po hotel som mlčal. Myslel som na muža, ktorý ma dostal do tejto situácie.

„Giu! Báť sa je dobré. V tvojom prípade veľmi pozitívne. Budeš opatrnejší,“ snažil sa ma povzbudiť môj priateľ.

„Budem,“ počul som, ako mu pritakávam. No vzápätí ma zachvátila hrozná panika.

„Došľaka! Do čoho som sa to dal navliecť? Vyzerám azda ako nejaký hrdina?! S touto postavou? S touto tvárou? Čo som ruský bohatier Il'ja Muromec?“ nešťastne som rozhodil rukami.

Musel som nahodiť žalostne komický výraz, pretože Luky sa začal rehoť, až sa plieskal po kolenách, a ja s ním. Po chvíli prestal a s vážnou tvárou vyriekol: „Máš pravdu. Nie si hrdina. Lenže človek ním ani nepotrebuje byť, aby dokázal robiť hrdinské činy. Tak bež, Il'ja Muromec,“ buchol ma do pleca a priam vysotil z auta.

Il'ja Muromec. Lukymu sa to hovorí, on bude zajtra sedieť v bezpečí svojej útulnej kancelárie, kým ja...

Zbytočne sa hneváš, sám si si na vine, v najmenej vhodnom okamihu sa ozvalo moje druhé ja.

Viem, nemusíš mi to pripomínať! nevrlo som odvrkol.

Nebyť jej, mohli sme byť teraz doma, zabedákalo moje druhé ja.

Mohli, ale nie sme, nedal som sa.

Stačí, aby sa v tvojej blízkosti objavila „sukňa“ a hneď strácaš hlavu. Za všetko môže ona.

Moje druhé ja malo pravdu. Skutočne za všetko mohla ona, nie Cornel. Laura.

Laura

V polovici septembra minulého roka sa z ničoho nič zjavila uprostred mojej izby a spustila nepredvídateľný tok udalostí, ktoré ma ako divoká riava nezadržateľne strhli so sebou.

„Stratila sa moja priateľka,“ zaznelo z jej úst. Žiadny pozdrav, nijaké predstavenie sa.

Asi pred dvomi minútami zazvonila pri dverách nášho domu. Úlohu vrátnika si u nás nedemokraticky prisvojila moja mamka. Vraj ja sa mám venovať svojej práci, písaniu, a ona zvládne všetko ostatné. Vrátane otvárania dverí. Ved' za mnou okrem Jany a Lukyho, čo je raz za uhorský rok, a kamaráta krčmára, čo je častejšie, aj tak nikto nechodí. A im s radosťou otvorí aj ona. Nehádala som sa. S ňou sa ani nedá. Skúste vyhrať v škriepke nad ženou so skúsenosťami z viac ako päťdesiatročného manželstva s mojím otcom, čo nebolo vôbec jednoduché a, navyše, v ktorej žilách koluje temperamentná maďarská krv. Nemáte šancu.

Keď teda pred dvomi minútami zazvonil niekto pri našich dverách, vôbec som sa neunúval postaviť sa od počítača a prerušiť svoju prácu. Nebol dôvod, pretože vzápätí som počul mamkin hlas: „Už idem!“

O chvíľu otvorila dvere a pýtala sa návštevy, koho hľadá. Na moje prekvapenie odpovedal mladý ženský hlas. Čo, to som nedokázal rozlúsknuť. Nemusel som sa dlho namáhať. Hádanka sa vyriešila sama.

„Giu, máš návštevu,“ mamka na mňa sprisahanecky žmurkla, vpustila do mojej izby mladé dievča a diskrétno sa vzdialila do svojho kráľovstva. Do kuchyne.

Skôr než som stihol čokoľvek povedať, jemne naružované pery hádam osemnásťročnej dievčiny vyslovili tú čudesnú vetu.

Typický mladý človek tejto doby, pomyslel som si. Z ničoho nič vtrhla do môjho súkromia. Len tak, akoby náhodou išla okolo. Bezradne som mykol plecami.

„Stratila sa vám priateľka?“ zopakoval som po nej. Vždy, keď mám problém odpovedať alebo reagovať na niečiu otázku či myšlienku, snažím sa získať čas.

Medzitým som si „votrelkyňu“ lepšie obzrel. Dievčina, vysoká možno stosedemdesiat centimetrov, vekom na hranici dospelosti, výzorom mláďa. Štíhle telo mala odeté do námornického bavlneného trička s bielo-modrými pásikmi. Tričko dopĺňali ľahké svetlomodré *slim* nohavice a na nohách mala biele značkové tenisky.

„Áno, pred pol rokom,“ nesmelo zaklipkala veľkými hnedými očami.

„Pred pol rokom?“ užasnuto som na ňu pozrel. Hneď nato som podišiel k oknu a hodnú chvíľu som sa díval ponad stromy v našej záhrade. Kamsi do nekonečna. Na dievča stojace za mojím chrbtom som akoby zabudol. Kto ma pozná, vie, že môj pohľad upretý do diaľky je neklamným znakom premýšľania. Aj teraz. Nechápavo som krútil hlavou. Zmizla jej kamarátka, síce najlepšia, ale pred pol rokom a ona s tým príde po takom dlhom čase a za mnou. Prečo?

„Milá slečna, môžete mi vysvetliť súvis medzi mnou a vašou stratenou priateľkou? Akosi mi uniká podstata,“ otočil som sa k nej.

„Nič vám neuniká. Nie je medzi vami žiadna spojitosť.“